

Συνέντευξη με τον Λάκη Λαζόπουλο

[Το παρακάτω αποτελεί μέρος της συνέντευξης που δόθηκε στον Σπύρο Βαρβέρη και μεταδόθηκε στην εκπομπή της Σύμπραξης στο Ρόδο FM των Σερρών. Η συνέντευξη δημοσιεύθηκε στο τεύχος 6 της Βιταμίνης Ο.]

[...] **Σπύρος Βαρβέρης:** Το ζευγάρι των ομοφυλόφιλων στους Δέκα μικρούς Μήτσους έδειξε πως οι ομοφυλόφιλοι στην Ελλάδα είναι πραγματικότητα, είτε θέλουμε είτε δεν θέλουμε, είτε μας αρέσει, είτε όχι. Πιστεύετε ότι μετά από αυτό ο κόσμος θα τους αντιμετωπίσει διαφορετικά; Εκτός από την ξενοφοβία έχουμε και την ομοφυλοφοβία κάποιων ανθρώπων;

Λάκης Λαζόπουλος: Νομίζω ότι όταν ένα πράγμα στηρίζεται στην αλήθεια του, όπως πραγματικά έχει χωρίς υπερβολές, αντιμετωπίζεται με σοβαρότητα. Ο τρόπος που παρουσιάστηκε το ζευγάρι των ομοφυλόφιλων στους Μήτσους ήταν διαφορετικός απ' αυτόν που παρουσιάζεται συνήθως ο ομοφυλόφιλος στον κινηματογράφο, και που είναι, βέβαια, τελείως ρατσιστικός.

Σ.Β.: Ήταν μια καρικατούρα!

Λ.Λ.: Ήταν αυτό που θα μπορούσε ίσως να κάνει ένας ομοφυλόφιλος για τον εαυτό του σαν αυτοσαρκασμό, αλλά αυτοί το κάνανε εχθρικά. Πιστεύω ότι στον κινηματογράφο ο ομοφυλόφιλος παρουσιάζεται σαν κάτι φτηνό, σαν κάτι δεύτερο, σαν ξεφωνημένη ή σαν μία ανάγκη μόνο σεξ. Δεν παρουσιάζεται καν σαν άνθρωπος. Παρουσιάζεται η επιθυμία του πάνω από το μυαλό του. Αυτό σκέπαζε, όπως καταλαβαίνεις, και τη διάθεση του κόσμου να αντιληφθεί ότι έχει να κάνει με έναν άνθρωπο.

Πιστεύω ότι το ζευγάρι στους Δέκα μικρούς Μήτσους, επειδή ακριβώς ήταν παράδειγμα νορμάλ παιδιών -πολύ πριν ο κόσμος αντιληφτεί τι συμβαίνει- έκανε τον κόσμο να δεχτεί πολύ πιο φυσιολογικά ότι ένα παιδί έχει το δικαίωμα να έχει τις επιθυμίες του, όπως αυτό ορίζει ή θέλει. Μια μάνα βεβαίως θα ταλαντευτεί, αλλά δεν μπορεί να κάνει και κάτι άλλο, παρά να αποδεχτεί τελικά αυτό που είναι το παιδί της.

Η ομοφυλοφοβία ξεκινάει από το φόβο του ίδιου του άνδρα μήπως εκδηλώσει κάποια πλευρά ομοφυλόφιλη του εαυτού του και βάζει αυτό το φόβο κυρίαρχο, ακριβώς για να ξέρει, όταν θα πέσει στην παγίδα να εκδηλώσει κάτι σαν αυτό που ίσως θα είναι κατάπτωση από την κοινωνία. Αυτοί είναι κυρίως οι άνθρωποι οι οποίοι ορίζουν την ομοφυλοφοβία. Δεν την ορίζει ο κόσμος ο «νορμάλ».

Η ομοφυλοφοβία, εν πάση περιπτώσει, είναι η ίδια η φοβία του ομοφυλόφιλου στο βάθος άντρα να μην εκδηλώσει κάποια πλευρά του. Κι αυτό το υψώνει σαν τείχος και για τον ίδιο του τον εαυτό, να μην περάσει, και για τους άλλους. Γιατί αν περνάν οι άλλοι, ζηλεύει που ένας άνθρωπος εκδηλώνει τις επιθυμίες του. Κανείς δεν εκδηλώνει τις επιθυμίες του γιατί θεωρεί ότι αυτό είναι όχι αδυναμία, αλλά δύναμη μεγάλη, δηλαδή να μπορεί κάποιος να ορίζει τις επιθυμίες του. Και προτιμούν όλοι να εγκλωβιστούν στον κανόνα του «πρέπει».

Σ.Β.: Πιστεύω ότι πολλοί ομοφυλόφιλοι είναι πιο ομοφυλόφοβοι από κάποιους άλλους ετερό. Από την προσωπική μου εμπειρία καταλαβαίνω κάτι τέτοιο.

Λ.Λ.: Αυτό νομίζω ότι συμβαίνει γιατί είναι ο φόβος της δήλωσης της επιθυμίας. Σ' έναν κόσμο, σε μια κοινωνία του «πρέπει», σε μια κοινωνία που ξεκινάμε με φόβους τεράστιους να δηλώσουμε, όχι την επιθυμία μας αυτή, αλλά ακόμα ότι θέλεις να φας ένα γλυκό, είναι πολύ πιο απλά αυτά που φοβόμαστε.

Όταν οι κοινωνίες παρακμάζουν, το πρώτο πράγμα που κλειδώνουν είναι οι πραγματικές επιθυμίες. Αναπτύσσονται πιο πολύ οι διαστροφές και τα τελείως άγρια ένστικτα, τα οποία κυκλοφορούν παρ'ανόμως από πίσω.

Ενώ μία κοινωνία ακμάζουσα, όπως ήταν η αρχαία κοινωνία, δεν είχε καθόλου το φόβο της ομοφυλοφοβίας. Ίσα-ίσα, ήταν απολύτως αποδεκτή η σχέση δύο ανδρών. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που ήταν αποδεκτή η σχέση των γυναικών. Δεν όριζε ο αριθμός την αποδοχή, αν δηλαδή επρόκειτο για το 10% ή το 15%. Μία κοινωνία έχει στρώματα, έχει επιθυμίες. Νομίζω όμως ότι είναι σημείο παρακμής ακόμα κι αυτό το οποίο μου είπες πριν.

Σ.Β.: Πριν λίγες μέρες έγινε στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης μια συζήτηση με θέμα «Ομοφυλοφιλικός γάμος». Ήταν η πρώτη φορά στα χρονικά της Θεσσαλονίκης και πιστεύω γενικότερα της Ελλάδας που έγινε κάτι τέτοιο σε χώρο της κρατικής εξουσίας. Βλέπετε ως απραγματοποίητο να υπάρχει στη χώρα μας νομική κατοχύρωση των ομοφυλοφιλικών σχέσεων με τον έναν ή τον άλλον τρόπο; Όπως ίσως θα γνωρίζετε, σε χώρες της Σκανδιναβίας και σε κάποιες χώρες της Ευρώπης υπάρχει κάτι τέτοιο, είναι θεσμός.

Λ.Λ.: Μάλιστα στη Γαλλία ξέρω ότι αναγνωρίζονται τα ζευγάρια και για τα κοινά τους έξοδα στην εφορία, που είναι κάτι πολύ ιδιαίτερο. Εγώ πιστεύω ότι αυτό στην Ελλάδα θα έρθει πολύ πιο σύντομα απ' ότι μπορεί κανείς να φανταστεί.

Σ.Β.: Η Εκκλησία δεν φοβάστε ότι θ' αντιδράσει;

Λ.Λ.: Οποσδήποτε, γιατί όπως είπαμε η Εκκλησία εκδηλώνει ένα πολύ μεγάλο μέρος του ομοφυλόφιλου εαυτού της και φοβάται να το δηλώσει. Φοβάται πως η αποδοχή του ομοφυλοφιλικού γάμου θα σήμαινε κάτι τέτοιο.

Η αντίδραση ήταν μεγάλη ακόμα και στην δική μου περίπτωση, που ήθελα να κάνω έναν τηλεοπτικό γάμο της μάνας με τον στρατηγό στην εκκλησία. Αρνήθηκε γιατί, απ' ό,τι ισχυρίζονταν, υπάρχουν στην πραγματικότητα δύο άντρες που, έστω κι αν τελούν ένα ψεύτικο μυστήριο, δε θα' πρεπε με κανέναν τρόπο να περάσουν την πόρτα της εκκλησίας. Δεν είχα βέβαια τέτοιες προθέσεις. Εγώ ήθελα να κάνω έναν τηλεοπτικό γάμο.

Μ' όλα αυτά και η Εκκλησία θα αναγκαστεί, εκ των πραγμάτων, να προβεί σε τέτοιες αποφάσεις για το λόγο ότι δεν αγκαλιάζει τα μεγάλα στρώματα και τις ανάγκες του λαού. (Δεν είναι μόνο οι ομοφυλόφιλοι· και τα άλλα στρώματα του λαού δεν αγκαλιάζει η Εκκλησία πια). Οι γέροι της τελειώνουν πια. Εάν η Εκκλησία δεν μπει στη διαδικασία της βασικής αρχής, η οποία ορίζει «αγάπα τον πλησίον, χωρίς να ορίζεις το φύλο του πλησίον» είναι μοιραίο ότι οι εκκλησίες για να μαζεύουν κόσμο θα πρέπει ή να' χουν τον Νταλάρα να φέλνει ή την Αλεξίου.

Προτού φτάσουν σ' αυτό το σημείο θα αναγκαστούν εκ των πραγμάτων να προσαρμοστούν στις τρέχουσες εξελίξεις. Κι άλλωστε πρέπει να ξέρεις ότι η Εκκλησία μας αρχίζει να προσεγγίζει πολύ τη δυτική εκκλησία. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο γίνονται προσπάθειες να συνευρεθούν οι δύο εκκλησίες και εκεί πάνω γίνονται προσπάθειες ανταλλαγής απόψεων. [...]